

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **ENTESIT s.r.o.**, se sídlem Bezručova 694/21, Brno, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Šedivým, advokátem se sídlem Podlesí 1824/9, Blansko, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2013, č. j. 1945/1.30/13/14.3,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Oblastního

inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo též „oblastní inspektorát práce“), ze dne 16. 4. 2013, č. j. 1458/9.30/13/14.3-RZ. Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným, že se dopustil správního deliktu na úseku bezpečnosti práce podle § 30 odst. 1 písm. r) zákona č. 261/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“), a to tím, že neplnil povinnosti při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení, když nezajistil, aby zařízení bylo z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví vhodné pro práci, při které bude používáno, konkrétně řádně udržováno a kontrolováno; konkrétně dne 14. 7. 2012 žalobce neměl v době kontroly k provozovanému kovovému jednostrannému regálu umístěnému u zdi na pracovišti kovovýroby v Březolupech, u něhož nebylo možno zjistit označení nosnosti a počet buněk ve sloupci, technickou dokumentaci, a místním provozním bezpečnostním předpisem nestanovil jeho bezpečný provoz včetně rozsahu kontrol. Tímto jednáním žalobce měl porušit povinnost vyplývající z ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 309/2006 Sb., kterým se upravují další požadavky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v pracovněprávních vztazích a o zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při činnosti nebo poskytování služeb mimo pracovněprávní vztahy, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 309/2006 Sb.“), v návaznosti na ustanovení § 4 odst. 1 nařízení vlády č. 378/2001 Sb., kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a nářadí (dále jen „nařízení vlády č. 378/2001 Sb.“). Za uvedený správní delikt byla žalobci podle ustanovení § 30 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce uložena pokuta ve výši 20 000 Kč.

Žalobce se nejprve proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou, které Krajský soud v Brně v předchozím řízení vyhověl a napadené rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 22. 9. 2015, č. j. 36 Ad 40/2013 - 46, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ke kasační stížnosti žalovaného bylo toto rozhodnutí rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 5 As 242/2015 - 29, zrušeno a věc byla krajskému soudu vrácena zpět k dalšímu řízení.

II. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě namítal, že správní delikt nespáchal a že ze zjištěných skutečností nebylo možné takový závěr dovodit. Žalobce měl za to, že správní orgány nesprávně vyhodnotily skutkový stav, jelikož nesprávně formalisticky posuzovaly dokumentaci předloženou žalobcem, a také nesprávně interpretovaly a použily právní předpisy na daný případ. Žalobce pokládal rozhodnutí žalovaného za nejasné, nejednoznačné a nepřezkoumatelné, neboť je velmi těžké se v něm zorientovat a zjistit, za jaké jednání byla žalobci pokuta uložena. Žalobce měl za to, že nebyly naplněny znaky skutkové podstaty správního deliktu, jelikož technická dokumentace k regálu byla vytvořena a v průběhu řízení předložena. I když se nejednalo o průvodní dokumentaci od výrobce, dle názoru žalobce tato odpovídala velikosti firmy a běžnému využívání. Žalobce se domníval, že stanovil bezpečný provoz regálu včetně rozsahu kontrol, a to v dokumentu nazvaném jako Místní řád skladu Entesit, s.r.o. (Březolupy) (dále jen „Místní řád skladu“). I když je tento vnitřní předpis označen jinak než „místní provozní bezpečnostní předpis“, obsahuje dle žalobce náležitosti požadované ustanovením § 4 nařízení vlády č. 378/2001 Sb. Tento vnitřní předpis určoval odpovědnou osobu, bezpečnostní režim provozu skladu a umístěného skladového regálu,

včetně termínů prohlídek, kontrol a údržby regálu. Žalobce ustanovil podobu kontrol, jejich četnost a podmínky používání regálu nebo jeho částí a určil kroky v případě zjištění nesplnění podmínek, čímž maximálně konkretizoval bezpečnostní předpisy regálu. Žalobce byl přesvědčen, že skutečnost, že bezpečný provoz byl stanoven v jiném dokumentu než v místním provozním bezpečnostním předpisu, nic nemění na tom, že zákonná povinnost byla splněna. Žalobce poukázal rovněž na existenci záznamu o provedení kontroly regálu ze dne 3. 10. 2011 a doplnil, že regál nesl také označení dovoleného zatížení, které žalobce stanovil svým vlastním odhadem a zkušenostmi, což nařízení vlády č. 378/2001 Sb. umožňuje. Žalobce měl za to, že mu nelze upírat právo stanovit provozní dokumentaci, resp. rozsah kontrol zařízení v případě, že výrobce není znám nebo není-li průvodní dokumentace k dispozici.

Žalobce dále vznesl pochybnost, zda se zákon č. 309/2006 Sb., resp. nařízení vlády č. 378/2001 Sb., vůbec vztahují na regály, jelikož podle názoru žalobce jsou regály běžným statickým vybavením skladu podobně jako nábytek či regály na dokumenty, na něž se nařízení vlády nevztahuje. Žalobce taktéž popíral, že by žalobce neurčil osobu odpovědnou za provoz skladu, údržbu, opravy a prohlídky skladovacích zřízení a prostředků. Tato osoba byla stanovena dne 3. 10. 2011 v Místním řádu skladu. S ohledem na to, že usnesením bylo zastaveno řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce, z uvedeného dle žalobce vyplynulo, že dodržel povinnosti při zajišťování bezpečnosti práce stanovené v § 101 až § 103 zákoníku práce, a tedy jakékoli další nařčení z toho, že by tyto povinnosti nedodržel, žalobce pokládal za zcestná. Správní orgány proto pochybily, pokud žalobce opětovně obvinily ze správního deliktu, za který již bylo správní řízení zastaveno.

Žalobce taktéž pokládal napadené rozhodnutí za nesrozumitelné, vnitřně rozporné, a tedy za nepřezkoumatelné, a to s ohledem na žalovaným použité výrazy „mimo jiné“ (na str. 5 odst. 1, str. 5 odst. 7 odůvodnění), čímž měl odkázat na další potenciální provinění žalobce. Žalobce rovněž upozornil na rozpory v dalších částech odůvodnění rozhodnutí, z nichž není zřejmé, zda důvodem vedení řízení byl úraz, k němuž v daném případě došlo, či nikoli.

Z výše uvedených důvodů proto žalobce závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející prvostupňové správní rozhodnutí, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě nesouhlasil s tím, že by ignoroval existenci vnitřního provozního předpisu „Místní řád skladu“. Naopak měl za to, že se tímto dokumentem zabýval a že na jeho základě správní řízení v části zastavil. Důvodem zastavení řízení přitom nebyla skutečnost, že by žalobce dodržel podmínky ustanovení § 101 až § 103 zákoníku práce, ale že se správním orgánům nepodařilo prokázat, že by žalobce porušil ustanovení § 102 odst. 1 zákoníku práce. Žalovaný neměl za to, že by formalisticky posuzoval dokumentaci předloženou žalobcem. Tvrdí-li žalobce, že technická dokumentace odpovídá

situaci a velikosti firmy, žalovaný zdůraznil, že musí též naplnit minimum stanovené právními předpisy [§ 2 písm. e), f), g) nařízení vlády č. 378/2001 Sb.]. Dokument předložený žalobcem je místním řádem skladu vydaným v souladu s ČSN 26 9030, který vzhledem k jeho obsahu nelze považovat i za technickou dokumentaci k uvedenému regálu. Stejně tak nelze říci, že by tento dokument obsahoval rozsah kontrol. Rozsahem přitom žalovaný neměl na mysli pouze rozsah časový, ale také rozsah věcný. K použitému výrazu „mim jiné“ žalovaný uvedl, že tohoto výrazu bylo užito ve smyslu, že existuje i jiná skutečnost, která však nebyla předmětem řízení, a tudíž ji žalovaný nezmínil. K nenaplnění znaků skutkové podstaty žalovaný citoval ustanovení § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce, § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 309/2006 Sb. a § 4 odst. 1 nařízení vlády č. 378/2001 Sb. Tím, že žalobce nezajistil, aby regál byl z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví při práci vhodný pro práci, konkrétně řádně udržován a kontrolován, kdy neměl k provozovanému regálu technickou dokumentaci, a místním provozním bezpečnostním předpisem nestanovil jeho bezpečný provoz včetně rozsahu kontrol, porušil dle žalovaného výše vyjmenovaná ustanovení. K pochybnostem žalobce o tom, zda existuje obecně závazný právní předpis, který by mohl žalobce porušit, žalovaný připomněl, že základním právním předpisem pro kontrolu regálů je nařízení vlády č. 101/2005 Sb.; dalším předpisem zabývajícím se otázkou kontroly regálů je pak právě nařízení vlády č. 378/2001 Sb. Bez průvodní dokumentace od výrobce k regálu přitom není možné jakékoli technické zařízení legálně užívat. Není-li průvodní dokumentace k dispozici, je důležité prokázat, že údaj o nosnosti buňky je relevantní. K tomu účelu slouží protokol o zátěžové zkoušce, který supluje předepsanou průvodní dokumentaci od výrobce. Provozní dokumentaci regálu provozovatele je pak zápis o provedení pravidelné kontroly, kdy periodicita provádění kontrol je stanovena v nařízení na 12 měsíců. Žalovaný proto s ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž v zásadě setrval na své žalobní argumentaci. Uvedl, že požadavky a náležitosti stanovené v § 2 písm. e), f) a g) nařízení vlády č. 378/2001 Sb. byly v daném případě naplněny a že vzhledem ke stáří regálu vlastní výroby (a neexistenci subjektu výrobce) je pochopitelné, že zde neexistuje průvodní dokumentace, což samo o sobě není pochybením. Žalobce připomněl, že rozsah kontroly byl stanoven zaměstnavatelem, resp. inženýrem – strojařem, Ing. M. F. ml., nosnost přitom byla označena popisem každé jednotlivé buňky regálu. Co se týká písm. f) citovaného ustanovení, žalobce uvedl, že záznam o poslední revizi či kontrole byl žalovanému předložen. V předloženém místním řádu skladu se pak uvádí, že prohlídky a kontroly se provádí minimálně jednou za rok odpovědnou osobou, a kontroluje se nejen případné poškození regálu, jeho přetížení, ale také rovinnost a neporušenost podlahy; o provedené kontrole se vedou záznamy. Další technická data k regálu jsou poté k dispozici v technické dokumentaci, která byla žalovanému předložena. Žalobci tak nadále nebylo jasné, co v dokumentaci absentuje. Správní orgány dle jeho názoru ignorují skutečný stav věci a okolnosti daného případu, když přehlíží, že nešlo o mechanické zařízení, ale o regál, tedy větší kovovou polici. Pokud žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že základním právním předpisem pro kontrolu regálů je nařízení vlády č. 101/2005 Sb., pak tento právní podklad nebyl obsahem správního spisu ani vydaného rozhodnutí.

V. Vyjádření účastníků při ústním jednání

Při jednání přítomní účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

Zástupce žalobce v rámci svého ústního přednesu doplnil, že žaloba ani replika nebyly podány účelově, tj. s cílem vyhnout se uložené povinnosti a zaplacení vyměřené pokuty. Dále měl za to, že Nejvyšší správní soud při aplikaci vládního nařízení vynechal jediné slovo, a sice slovo „může“ (vládní nařízení v případě technického zařízení, jehož výrobce není znám, nebo kde výrobce nevyhotovil provozní řád nebo předpis, stanoví, že provozovatel tohoto zařízení může, nikoli musí, vypracovat tento předpis, tzn. je to benevolentní). Žalobce přitom v daném případě předpis vypracoval, konkrétně Místní provozní řád, který je nutno posuzovat podle jeho obsahu, kdy žalobce měl za to, že tento předpis vyhověl stanoveným požadavkům. Zástupce žalobce dále rozporoval také konkrétní pasáž odůvodnění zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu, v němž tento vyslovil, že nemá pochybnosti o tom, že by se v případě předmětného regálu nejednalo o běžné vybavení pracoviště, ale o technické zařízení. Dle názoru žalobce naopak regály na hutní materiál běžné vybavení pracovišť představují. Žalobce osobně pak poukázal na skutečnost, že jediné vytýkané pochybení spočívá v nesprávném formálním označení vypracovaného předpisu, nazvaného jako Místní řád skladu, který však co do svého obsahu dostal zákonem i vládním nařízením stanoveným požadavkům. Žalobce zároveň uvedl, že mu není zřejmé, co dalšího by měl učinit, ani jej nenapadá jiný způsob provádění kontrol než kontroly vizuální. I přes vědomost o povinnosti řídit se závazným právním názorem nadřízeného soudu žalobce s odkazem na lidský a morální rozměr dané věci setrval na svém návrhu, aby krajský soud zrušil vydaná správní rozhodnutí obou stupňů a žalobci v případě úspěchu přiznal náhradu nákladů řízení dle advokátního tarifu.

Také žalovaný v rámci svého ústního projevu odkázal na dřívější písemné stanovisko ve věci, obsah vydaných správních rozhodnutí a zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu, v němž bylo vyřčeno, že žalobce nepředložil žádný dokument, který by bylo možno považovat za místní provozní bezpečnostní předpis, ani kterým by bylo možno tento předpis co do svého obsahu nahradit. Žalovaný připomněl, že nelze opomíjet právě povinnost (nikoli benevolenci dle uvážení žalobce) stanovenou v § 4 nařízení vlády č. 378/2001 Sb. s tím, že aby se mohlo jednat o plnohodnotnou náhradu průvodní dokumentace, nepostačuje provést jednou za rok kontrolu, ale je nutno mj. upravit návod, jak se zařízením manipulovat, jak jej průběžně udržovat, včetně stanovení pokynů k opravě a způsobu provádění oprav. Žalovaný proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout s tím, že nepožaduje náhradu nákladů řízení.

Žalobce netrval na provádění dokazování v žalobě navrženými listinami ani výsledkem svědka. Stejně tak krajský soud nepokládal za nezbytné provádět o vlastní vůli dokazování, neboť důvodnost podané žaloby bylo možno posoudit na podkladě listin obsažených v předloženém správním spisu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou. Dle § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž o věci samé rozhodl po provedeném jednání, neboť žalobce vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud nejprve na úvod připomíná, že právní úprava povinností zaměstnavatele z hlediska zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví zaměstnanců při práci vychází z ustanovení § 110 a násl. zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), a tyto povinnosti jsou dále rozvedeny v zákoně č. 309/2006 Sb., který v § 2 odst. 1 stanoví, že zaměstnavatel je povinen zajistit, aby pracoviště byla prostorově a konstrukčně uspořádána a vybavena tak, aby pracovní podmínky pro zaměstnance z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví při práci odpovídaly bezpečnostním a hygienickým požadavkům na pracovní prostředí a pracoviště; a dále v § 4 odst. 1 uvedený zákon stanoví povinnost zaměstnavatele zajistit, aby stroje, technická zařízení, dopravní prostředky a nářadí byly z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví při práci vhodné pro práci, při které budou používány. Stroje, technická zařízení, dopravní prostředky a nářadí pak musí být podle odst. 1 písm. c) tohoto ustanovení také pravidelně a řádně udržovány, kontrolovány a revidovány.

Žalobci přitom bylo v daném případě vytýkáno, že se měl dopustit správního deliktu na úseku bezpečnosti práce podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce, podle kterého se právnická osoba dopustí správního deliktu na úseku bezpečnosti práce tím, že neplní povinnosti při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení stanovené v zákonu o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci ^{58a)} a v nařízení vlády, kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a nářadí ^{59c)}. Poznámka pod čarou ^{58a)} odkazuje na zákon č. 309/2006 Sb., poznámka pod čarou ^{59c)} pak na vládní nařízení č. 378/2001 Sb.

Žalovaný v předcházejícím správním řízení dovodil, že žalobce porušil právě povinnost vyplývající z ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 309/2006 Sb., tj. nesplnil povinnost zajistit, aby stroje, technická zařízení, dopravní prostředky a nářadí byly z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví při práci vhodné pro práci, při které budou používány. Jak již bylo uvedeno výše, stroje, technická zařízení, dopravní prostředky a nářadí musí být mj. pravidelně a řádně udržovány, kontrolovány a revidovány, což má návaznost na ustanovení § 4 odst. 1 prováděcího nařízení vlády č. 378/2001 Sb., podle kterého je kontrola bezpečnosti provozu zařízení před uvedením do provozu prováděna podle průvodní dokumentace výrobce. Není-li výrobce znám, nebo není-li průvodní dokumentace k dispozici, stanoví rozsah kontroly zařízení zaměstnavatel místním provozním bezpečnostním předpisem. Podle odst. 2 téhož ustanovení pak musí být zařízení vybaveno provozní dokumentací. Následná kontrola musí být prováděna nejméně jednou za 12 měsíců v rozsahu stanoveném místním provozním bezpečnostním předpisem, nestanoví-li zvláštní právní předpis, popř. průvodní dokumentace nebo normové hodnoty rozsah a četnost následných kontrol jinak. Podle ustanovení § 2 písm. g) téhož vládního nařízení se místním provozním bezpečnostním předpisem rozumí předpis zaměstnavatele upravující zejména pracovní technologické postupy

pro používání zařízení a pravidla pohybu zařízení a zaměstnanců v prostorech a na pracovištích zaměstnavatele.

Právě porušení shora uvedené povinnosti, tj. nestanovení rozsahu kontrol zařízení (regálu) místním provozním bezpečnostním předpisem za situace, kdy tento regál byl vyroben svépomocí, a tudíž k němu nebyla k dispozici průvodní dokumentace, bylo žalobci vytýkáno. Průvodní dokumentace zařízení je definována v ustanovení § 2 písm. e) nařízení vlády č. 378/2001 Sb., kdy se jí rozumí soubor dokumentů obsahujících návod výrobce pro montáž, manipulaci, opravy, údržbu, výchozí a následné pravidelné kontroly a revize zařízení, jakož i pokyny pro případnou výměnu nebo změnu částí zařízení. Co se rozumí provozní dokumentací konkrétně u zařízení, pak upřesňuje ustanovení § 2 písm. f) nařízení vlády č. 378/2001 Sb., dle kterého se jedná o soubor dokumentů obsahujících průvodní dokumentaci, záznam o poslední nebo mimořádné revizi nebo kontrole, stanoví-li tak zvláštní právní předpis, nebo pokud takový právní předpis není vydán, stanoví-li tak průvodní dokumentace nebo zaměstnavatel.

Pokud tedy provozní dokumentace k danému zařízení (tak jako v případě žalobce) neexistovala, nebo nebyla dostatečná, bylo dle § 3 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 378/2001 Sb. nutné, aby požadavky na bezpečnost provozování daného zařízení, jež by jinak vyplývaly z provozní dokumentace, zaměstnavatel doplnil pomocí místního provozního bezpečnostního předpisu, a to minimálně v rozsahu normové hodnoty, tedy technických požadavků stanovených příslušnou technickou normou. Žalobce jako zaměstnavatel zároveň byl dle § 4 odst. 1 nařízení vlády č. 378/2001 Sb. povinen pomocí místního provozního bezpečnostního předpisu v případě neexistující nebo nedostatečné dokumentace stanovit také rozsah kontrol daného zařízení. V tomto ohledu tedy nelze přisvědčit argumentaci žalobce, že by bylo ponecháno na jeho uvážení a benevolenci, zda přistoupí k vypracování místního provozního bezpečnostního předpisu či nikoli, když tato jeho povinnost vyplývá z výše citovaných ustanovení v návaznosti na řešení zásadní otázky, zda předmětný kovový jednostranný regál určený ke skladování hutního materiálu bylo možné kromě kategorie technického vybavení pracoviště zařadit také do podkategorie zařízení, resp. technického zařízení, jak to v předcházejícím řízení učinily správní orgány obou stupňů. Na takové zařízení by totiž dopadala shora citovaná právní úprava stanovená nařízením vlády č. 378/2001 Sb., a tedy by se na žalobce vztahovaly výše uvedené povinnosti.

Nejvyšší správní soud přitom ve svém rozsudku ze dne 13. 9. 2017, č. j. 5 As 242/2015 - 29, kterým v uvedené věci zrušil předchozí rozsudek zdejšího krajského soudu ze dne 22. 9. 2015, č. j. 36 Ad 40/2013 - 46, přisvědčil žalovanému, že porušení povinností stanovených v § 4 zákona č. 309/2006 Sb., ve spojení s nařízením vlády č. 378/2001 Sb., naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu dle § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce, za jehož spáchání byl žalobce postižen. Dovodil přitom, že „i regál sloužící k uskladnění výrobního materiálu na pracovišti může být vzhledem ke svým konkrétním technickým parametrům považován za technické zařízení ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 309/2006 Sb., o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, a ve smyslu § 1 nařízení vlády č. 378/2001 Sb., kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a nářadí“. V této souvislosti Nejvyšší správní soud pod bodem [26] odůvodnění citovaného rozsudku vyslovil,

že ze správního spisu vyplynulo, že v případě předmětného regálu se jednalo o mohutnou konstrukci, zabírající celou jednu stěnu skladu, svařenou z masivních kusů kovu a určenou ke skladování těžkého hutního materiálu určeného ke kovovýrobě. Nejvyšší správní soud proto neměl pochybnosti o tom, že se nejednalo o běžné vybavení pracoviště, ale právě o technické zařízení, k němuž bylo třeba stanovit řadu technických požadavků týkajících se nejen kontrol, ale i způsobu skladování materiálu v regálu, jeho nejvýše přípustného zatížení, údržby apod.

Pokud pak žalobce v rámci ústního jednání reagoval právě na tuto pasáž odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu a nesouhlasil s hodnocením Nejvyššího správního soudu v tom smyslu, že se v daném případě nejednalo o běžné vybavení pracoviště, krajský soud na tomto místě uvádí, že z kontextu celého odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 As 242/2015 je možno dovodit a doplnit, že v daném případě správní orgány stejně jako Nejvyšší správní soud vycházely z toho, že předmětný regál nelze považovat *pouze* za technické vybavení pracoviště ve smyslu nařízení vlády č. 101/2005 Sb., ale že se jedná právě i o technické zařízení ve smyslu § 1 nařízení vlády č. 378/2001 Sb., kdy se na jeho provozování vztahují také povinnosti upravené tímto nařízením. Nejvyšší správní soud v odůvodnění zrušovacího rozsudku výslovně uvedl – srovnej zejména bod [22] odůvodnění, že technické vybavení pracoviště je obecnějším pojmem, který zahrnuje také zařízení, jehož podkategorií je také technické zařízení dle nařízení vlády č. 378/2001 Sb. Pokud je pak určitý prvek možné považovat sice za součást technického vybavení pracoviště, která ovšem není zařízením, vztahuje se na stanovení termínů, lhůt a rozsahu kontrol, zkoušek a dalších úkonů pouze ustanovení § 3 odst. 4 nařízení vlády č. 101/2005 Sb., které se věnuje především obecnému uspořádání pracovního prostředí. Pokud se však zároveň jedná o zařízení ve smyslu § 1 nařízení vlády č. 378/2001 Sb., dopadají na provozování tohoto zařízení, včetně stanovení termínů, lhůt a rozsahu kontrol atd., také povinnosti stanovené tímto nařízením č. 378/2001 Sb. Nejvyšší správní soud tedy uzavřel, že na daný případ je nutno aplikovat ustanovení § 4 odst. 1 nařízení vlády č. 378/2001 Sb., které je vůči § 3 odst. 4 nařízení vlády č. 101/2005 Sb. ve vztahu speciality.

Krajský soud se přitom zcela ztotožňuje nejen s výše předestřeným hodnocením správních orgánů, potvrzeným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku ze dne 13. 9. 2017, č. j. 5 As 242/2015 – 29, dostupném na www.nssoud.cz, ale rovněž s těmi závěry Nejvyššího správního soudu – srovnej především bod [26] odůvodnění, že v tomto případě nepostačovala „*stručná a v řadě ohledů nekonkrétní úprava organizačních a bezpečnostních opatření týkajících se provozování daného skladu, resp. termínu kontrol a prohlídek (např. bez bližšího vymezení jejich věcného rozsahu) v místním řádu skladu, či že by za dostatečnou průvodní dokumentaci k danému regálu mohl být považován dokument, který žalobce označuje za technickou dokumentaci regálu, ale který je z hlediska výše uvedených povinností zaměstnavatele stanovených v § 3 a § 4 nařízení vlády č. 378/2001 Sb. zcela nedostatečný*“.

Není tedy pravdou tvrzení žalobce, že by mu bylo vytýkáno toliko formálně nesprávné označení předpisu jako Místní řád skladu, ačkoli toto dle názoru žalobce co do svého obsahu zcela vyhovělo požadavkům kladeným na místní provozní bezpečnostní předpis. Dle krajského soudu tomu tak není, a to z následujících důvodů.

Předně nelze souhlasit s tím, že by prvostupňový oblastní inspektorát či žalovaný zcela ignorovali existenci vnitřního provozního předpisu označeného jeho Místní řád skladu, na jehož základě ostatně byla část správního řízení týkající se porušení ustanovení § 102 odst. 1 zákoníku práce zastavena. Důvodem zastavení řízení v této části přitom nebyla skutečnost, že by oblastní inspektorát práce dospěl k názoru, že žalobce dodržel ustanovení § 101 až § 103 zákoníku práce, jak se žalobce mylně domníval, ale fakt, že oblastní inspektorát práce nebyl schopen bez důvodných pochybností konstatovat, že žalobce v době kontroly neměl pro hutní sklad materiálu v Březolupech v souladu s čl. 4.1.1 ČSN 26 9030 skutečně vypracován „Místní řád skladu“, a tedy že by se dopustil porušení § 102 odst. 1 zákoníku práce a že by naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce.

Krajský soud tedy nesouhlasí s názorem žalobce, že by žalovaný nesprávně a formalisticky posuzoval žalobcem předloženou dokumentaci, která dle názoru žalobce co do hloubky svého zpracování měla odpovídat situaci, velikosti firmy a běžnému využívání. Správní orgány se naopak obsahem všech žalobcem předložených dokumentů zabývaly a v tomto ohledu není možno žalobou napadené rozhodnutí pokládat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, nesrozumitelnost, zmatečnost či nejednoznačnost, jak žalobce namítal v podané žalobě, neboť z rozhodnutí je možno bez pochybností dovodit, co konkrétně bylo v uvedené věci kladeno žalobci za vinu a za jaké provinění byla žalobci v daném případě uložena pokuta. Stejně tak není možno v této souvislosti dovodit, že by se správní orgány použitím výrazu „mimo jiné“ uchýlovaly k jakýmsi dalším potenciálním proviněním žalobce, a vytvářely tak o žalobci *a priori* dojem „opakovaného a mnohačetného delikventa“, a to ani ve vztahu k té části, k níž bylo správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu dle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce zastaveno. Pokud žalobce v podané žalobě zároveň poukazoval na nesprávnosti, jichž se měl žalovaný dopustit právě v souvislosti s uváděním nepravdivých skutečností stran porušení § 102 odst. 1 zákoníku práce, je nutno konstatovat, že toto jednání nebylo žalobci kladeno za vinu, neboť se jedná právě o tu část, ohledně které bylo správní řízení zastaveno. Nejednoznačnost a vnitřní rozpornost pak nelze shledat ani v případě závěrů žalovaného, který v napadeném rozhodnutí uvedl, že řízení není vedeno z toho důvodu, že se v důsledku zřízení regálu stal úraz zaměstnance. Úraz, který se v daném případě zaměstnanci v důsledku zhroucení předmětného regálu skutečně přihodil, totiž není znakem skutkové podstaty správního deliktu, který byl v daném případě žalobci kladen za vinu a za který mu byla uložena pokuta ve výši 20 000 Kč. Jak žalovaný v této souvislosti správně poukázal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jednalo se o následek (nadto následek závažný), k němuž došlo v důsledku porušení stanovené povinnosti žalobce a ke kterému bylo v souladu s ustanovením § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce přihlédnuto při stanovení výše ukládané sankce.

Žalobci přitom je možno přisvědčit do té míry, že dokumenty, které žalobce v předcházejícím řízení předložil, je nutno hodnotit po jejich obsahové stránce, nikoli podle jejich názvu či formálního označení. Takto formalisticky však správní orgány v předcházejícím řízení nepostupovaly. V daném případě žalobcem zpracovaný Místní řád skladu ze dne 3. 10. 2011 nebylo možno - ani co do svého obsahu - považovat za technickou dokumentaci k uvedenému regálu, resp. za místní provozní bezpečnostní předpis, neboť tento dokument vůbec neobsahuje náležitě upravený rozsah kontrol, kterým nelze rozumět toliko

rozsah časový, ale především rozsah věcný, který by byl v tomto předpisu náležitě konkretizován. Konstatování žalobce obsažené v Místním řádu skladu ze dne 3. 10. 2011, že „*prohlídky a kontroly skladovacích prostor provádí odpovědná osoba za sklad dle potřeby, minimálně však jednou za rok. Kontrola je prováděna se zaměřením na rovinnost a neporušenost podlahy. Dále se kontrola týká ustavení regálu, zda není poškozen, přetížen apod. O provedené kontrole provede daná osoba písemný záznam do inspekční knihy*“ je nutno pokládat toliko za zcela obecnou a nijak blíže nespecifikovanou úpravu, z níž není patrné žádné bližší vymezení jednotlivých skutečností, které by bylo nutno postupně podrobit kontrolnímu procesu. Příkladem je možno podrobněji rozpracovaný popis průběhu kontroly prezentovat např. na vizuální kontrole těchto jednotlivých bodů s jejich postupným odsouhlasením, a to např. v rámci vypracované tabulky nebo seznamu:

- označení regálu

(kontrola označení regálu/ů jednoznačným identifikátorem, např. evidenčním číslem), včetně uvedení roku výroby, v případě kdy není rok výroby znám uvést: nezjištěno nebo neznámý výrobce a neznámý rok výroby;

- nosnost regálu

(kontrola toho, zda je regál označen nosností, a to v případě jeho jednotlivých buněk, polic i celého regálu, včetně úpravy provádění tzv. zatěžkávacích zkoušek a zpracování výsledného protokolu o zatěžkávací zkoušce)

- vyhovující/nevyhovující stabilita

(zkusit s regálem pohnout, zda se bude hýbat nebo bude pevně držet)

- svislost vzhledem k výšce a vodorovnost vzhledem k délce

(kontrola prohnutí a ohybů jednotlivých polic i celého regálu, včetně kontroly poškození svislých regálových stojen)

- ukotvení

(kontrola náležitého připevnění ke zdi či k podlaze)

- vyhovující spoje – únava materiálu, koroze, poškození svárů či jiná viditelná poškození

- celkový stav regálu – s uvedením celkového výsledku: vyhovuje/nevyhovuje.

Dojde-li při kontrole ke zjištění opravitelných závad, je vhodné úpravu doplnit např. o úpravu povinnosti označení regálu cedulkou „NEPOUŽÍVAT“, včetně stanovení konkrétních pokynů k opravám spolu s určením způsobu, jakým zjištěné vady opravit.

V daném případě přitom takto podrobně rozpracovaný postup prováděné kontroly v Místním řádu skladu (či v jiném dokumentu) absentoval a stejně tak tento dokument neobsahoval ani žádný návod k tomu, jak s daným zařízením bezpečně manipulovat, jakým způsobem mají zaměstnanci postupovat při ukládání materiálu na regál (včetně uvedení max. přípustné nosnosti a konkrétního množství ukládaného materiálu) a jak také toto zařízení průběžně udržovat tak, aby se prodloužila jeho funkčnost a životnost (a předcházelo se např. korozi či mechanickému poškození apod.). Ani z žalobcem předloženého protokolu o kontrole ze dne 3. 10. 2011 obsahujícího toliko závěr: *zjištěné závady a náprava 0*, včetně připojeného podpisu, přitom v návaznosti na všechny shora vyjmenované skutečnosti není možno zjistit, co konkrétně, jakým způsobem a kým bylo vůbec v daném případě kontrolováno.

Krajský soud tak ve shodě se závěry správních orgánů, jakož i v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu, jimiž je ve své rozhodovací činnosti dle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán, uzavírá, že listiny, které žalobce v předcházejícím řízení předložil, nebyly z pohledu

naplnění požadavků a povinností zaměstnavatele stanovených v § 3 a § 4 nařízení vlády č. 378/2001 Sb. dostatečné, a tedy žalobce porušil ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 309/2006 Sb., a tím naplnil skutkovou podstatu správního deliktu § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce.

K namítaným pochybnostem žalobce o nestrannosti úředníků, jakož i nápadné absenci hledání provinění na straně zaměstnance, který přes veškerá proškolení pochybil při výkonu své práce, pak krajský soud uvádí, že tyto námitky nebyly pro svou obecnost způsobitelné bližšího soudního přezkumu. Žalobce tyto námitky v podané žalobě nijak blíže nerozvedl, ani je nekonkretizoval, a stejně tak svá tvrzení nedoložil ani žádnými relevantními důkazy. Z uvedených důvodů se jimi proto krajský soud nemohl ve své rozhodovací činnosti blíže zabývat.

VII. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Žalovaný nadto při ústním jednání soudu výslovně uvedl, že náhradu soudních nákladů nepožaduje. Žádné náklady řízení pak žalovanému nevznikly ani v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem, kde jako stěžovatel měl ve věci úspěch (k jeho kasační stížnosti byl předchozí rozsudek zdejšího krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení). Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. listopadu 2017

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
D. J.